C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Operace_Svate_kopi.pdb

PDB Name: Operace Svaté kopí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Operace Svaté kopí

1.
Vypadali tak skinovitě, že už skinovitější být nemohli: vlasy vystříhané téměř dohola, khaki bombry s oranžovou podšívkou a pod nimi černá trika. Zbytek byl skryty pod politým hospodským stolem, ale Pavel tušil, že tam určitě budou černé džíny a naleštěné martensky. Napřáhl k nim pravici: „Ahoj, já jsem Pavel.“
Zírali na jeho ruku, jako by to byla nějaká zvláštní hračka. Asi tak po minutě ji Pavel, zpocený až za ušima, stáhnul a přejel si s ní nakratičko ostříhané vlasy. Patrik se pokusil zachránit situaci: „Tohle je Pavel, můj spolužák, říkal jsem vám o něm. Pavle, tohle je Franz a tady tohle je Benny.“
Benny byl takový celý kulatý, ne snad tlustý, spíš jen oplácaný svaly, vyhoněnými v posilovnách. Ducaté tváře i holá hlava se leskly mezi kouřem z cigaret. Kulturista. Hroch.
„Posaď se a dej si pivo,“ zahučel Franz, pořízek s bledýma očima. Zdál se o hodně starší než Pavel, Patrik i Benny. Byl trošičku jiný – místo bombra měl olivovou leteckou bundu, patinovanou stářím. Hlavu si nenechal oholit už nejméně měsíc.
Pavel drapsnul u vedlejšího stolu volnou židli, což byl zázrak, protože hospoda praskala ve švech. Chlapi v montérkách tady seděli už od konce šichty, řemeny brašen na vercajk přehozené přes opěradla. Jejich parťáci, kteří se zastavili doma, snědli večeři a převlékli se do nepadnoucích džínsů, právě zaplňovali poslední místečka k sezení.
Zpocená hospodská postavila na stůl hrst půllitrů a nezdržovala se prohlížením Pavlovy občanky. Každý se chytil svého, mlčky čekali, až spadne pěna. Teprve když se pořádně napili, řekl Franz s bledýma očima: „A proč se k nám chceš přidat?“ Měl zvláštní hlas, drsný a tichý, jako když brousek přejíždí zubaté ostří.
„Protože jsem Čech,“ vyhrkl Pavel. „Jsem Čech a chci na to bejt hrdej. Protože žiju v tyhle zemi a nelíbí se mi, co se tu děje.“
„Co konkrétně ti vadí?“
„Ksindlové, kteří naši zem rozprodávají za pár marek. Ouřady, co tolerujou rákosnický pašeráky. Vadí mi ruský mafie i Jugoši, co prodávají na každým rohu hašiš.“
Franz jen lehce přikývl, jako že tohle je odpověď, která se mu líbí. Benny si důkladně loknul piva a přitakal: „Jasně, my nejme žádný zkurvený fašisti, ale kališníci.“
„Vlastenci,“ připojil Patrik.
„Víš, co to znamená být vlastenec?“ zeptal se Benny.
„Být vlastenec,“ pokusil se Pavel odpovědět správně, „znamená mít rád svoji vlast.“
„Hovno víš,“ utrhl se Benny. „Být vlastenec znamená obětovat se ve prospěch celku. Sloužit, chápeš?“
Franz s bledýma očima se nahnul přes stůl a dotkl se Pavlova kabátu. „Koukám na tvýho parkera. To není originál armádní, ale je to dobrej matroš. Tyhle vyráběly wildcati před dvaceti lety. Kdes to vzal?“
„To je kabát po tátovi. Deset let visel ve skříni,“ usmál se hořce Pavel.
„S tvým tátou se něco stalo?“
„Jo, stalo. Pořídil si fialový sako s kapsou na mobil.“
„Upřímnou soustrast,“ zachrchlal Benny, jako by vlastnictví fialového saka bylo horším osudem než opravdová smrt.
Pili pivo a povídali. Byla to zvláštní konverzace, pomalá a prokládaná dlouhými pauzami, obstarávali ji především Patrik a Benny. Nejdřív Pavlovi vysvětlovali skinheadskou symboliku, rozdíly mezi fašisty, redskins, kališníky a dalšími frakcemi hnutí. Obecné věci, nic, co by neznal. Zabředli do hádky, zda je lepší vyhazovači nůž, vystřelovák a nebo motýlek. Pak začala hospodská kasírovat a krátce před desátou je vysypala na noční ulici.
„Kurva, ještě jsem si chtěl koupit cigára,“ rozvzpomněl se Benny a hrnul se zpátky do dveří. Tam narazil na rezolutní odpor hospodské, která řekla, že zavírá, ať se děje, co chce. Na její stranu se postavili dva štamgasti v montérkách, kteří Bennyho vystrkali pivními břichy zpátky na chodník.
„Nemám svoje cigára,“ řekl Benny zklamaně. „Když chlastám, tak potřebuju čouda.“
„Nekuř, vole,“ napomenul ho Franz. „Není to zdravý. Jdeme hledat nějakou otevřenou knajpu.“
Ulice bývala kdysi osvětlená, jenže radnice se zřejmě rozhodla ušetřit za každou cenu. Pavel, Patrik, Benny a Franz klopýtali po záplatovaném asfaltu mezi temnými siluetami činžáků a zaparkovanými auty. Hlasitě krkali a občas pomočili zhasnutou lampu pouličního osvětlení. Před nimi zářila korona šťastnějších, bohatších čtvrtí a oni mířili k ní.
V první osvětlené ulici uviděli čtyři hubené postavy v plandavých šatech. Snědí černovlasí a knírati chlapíci, podle

všeho ukrajinští gastarbeitři, zřejmě vyrazili na večerní procházku, prohlédnout si zářící výklady obchodů a v nich všechny ty pěkné věci, které si nemohli dovolit kupovat.
„Hele, to jsou ty svině," zaječel Benny. „To jsou ti přičmoudlý hajzlové, který se nám tu roztahujou!"
„Čechy Čechům!" zajódloval Patrik. „Táhněte domů, debilové!"
Čtveřice Ukrajinců změnila směr, přidala do kroku a rozvinula se do rojnice. I oni měli chuť se poprat, tady na rozhraní světla a stínu se pomstít za všechno ponižování, které se jim dostávalo za těžkou a špatně placenou práci.
„Do prdele, oni to myslí vážně," vyjekl Patrik a ztratil se ve tmě. Zavalitý Benny s neartikulovaným bojovým řevem na rtech doroloval k jednomu z mužů a chytil ho do kravaty. Jiný Ukrajinec ho praštil pěstí do ledvin. Benny uvolnil sevření, skrčený muž ho nabral kolenem do žaludku a pak temenem hlavy do obličeje. Benny zavrávoral a rána pěstí do krku ho uzemnila.
Zatímco dva Ukrajinci mlátili Bennyho, zbylí dva se rozběhli do tmy za zbytkem skinů. Pavel v panice ustoupil pár kroků dozadu a schoval se v secesně zdobeném vchodu jednoho z činžáků. Patrik byl pryč, a tak se oba Ukrajinci vrhli na Franze.
Franz nebyl zvyklý utíkat a znal něco z boxu i karate. Rozdal pár úderů, odrazil první útok a postavil se zády ke zdi. Ukrajinci poodstoupili, vlastně se ani neuměli rvát. Cítili hrozný vztek, hmatatelně z nich vyzařovala aura nenávisti. Zabít!
Pavel vyrazil z úkrytu. Do obou hrstí chytl poloprázdnou popelnici. Zvedl ji nad hlavu a mrštil jí po mužích, kteří kroužili kolem Franze. Jednoho z nich zasáhl naplno, popelnice ho srazila na dlažbu a pak se s hrozným rámusem odvalila o kus dál. Okna v činžácích kolem se rozsvěcovala, otevírala a ozývaly se z nich zlostné hlasy probuzených lidí. „Přestaňte tady dělat bordel! Zavolám na vás policajty!"
Jako by to bylo kouzelné slovo: při první zmínce o policii se Ukrajinci sebrali a jako jeden muž zmizeli ve tmě. Věděli, že by to byli vždycky jen oni, kdo by na rvačku doplatil. Policajti by je zavřeli na dva dny do vazby, možná by jim nedali ani jídlo a vodu. Desetkrát by prověřili platnost jejich pasů i pracovních povolení. A oni by, protože zítra je sobota a pak neděle, nedostali zaplaceno za práci, ani víkendový příplatek.
Franz a Pavel sebrali zakrváceného Bennyho a vlekli ho pryč. Odtáhli ho o dvě ulice dál do průjezdu, Franz vytáhl z kapsy zapalovač a v jeho mihotavém světle Bennyho prohlížel.
„Vidíš, ty blbče," řekl skoro něžně. „Málem jsi na to doplatil." Otočil se k Pavlovi. „Zavolám taxíka a odvezu ho domů. Jakže jsi říkal, že se jmenuješ… Pavel? Jsi dobrej. Dostals nás z toho. Jdi už, kdyby nás chytli, tak ať nemáš průser. Stav se u mne, mám kšeft v Kadeřábkově ulici. Army shop Lancer, najdeš to snadno, na plácku vedle je teď cirkus."
2.
Asi po dvaceti minutách chytil autobus směrem na metro a ještě před půlnocí byl doma. Panelákový tři plus jedna byl prázdný. Kompletně ho prohledal, nakoukl i do ložnice rodičů. Nikde nikdo. Na stole v kuchyni lístek: Pavlíku, tatínek volal z Bratislavy, že se vrátí až ve středu, budeš to tu muset přečkat sám. Já budu ve Frankfurtu, budu tlumočit těm německým obchodníkům. V mrazáku máš pizzu, na obědy choď do restaurace. Kdyby se něco stalo, zavolej tetě Lídě, však to znáš. Máma. Vedle lístku ležel svazeček stokorunových bankovek. Přepočítal je, bylo jich jedenáct.
Strčil pizzu do mikrovlnky a zapnul televizi. Vysprchoval se a převlékl do pyžama. Když se šel podívat, jak se daří jídlu v mikrovlnce, zaslechl z telky hlas komentátora: „…zařazujeme aktuální zprávu z Komárna. Třítýdenní masové protesty maďarské menšiny byly ukončeny tragédií. Neznámí ozbrojenci zahájili do demonstrantů palbu z automatických zbraní…"
Na obrazovce defilovala ulice s desítkami mrtvých. Úplně obyčejná ulice s kandelábry, obchody, zaparkovanými auty a záhony kytek – a do toho ty zakrvácené hromádky hadrů. Kamera detailně najížděla na jednotlivé oběti.
Komárno? Nechal pizzu pizzou a vyházel ze skříně nějaké knížky a doklady, vespod byl starý školní atlas ještě z dob federace. Bratislava, kde se teď právě nacházel tatínek, byla vzdálená od místa masakru skoro sto kilometrů. Uklidnilo ho to.
Přemýšlel, jestli by neměl zavolat na otcův mobil. Popošel k parkeru, hozenému přes opěradlo kuchyňské židle a dotkl se jeho drsné látky. „Táto?" Ne, nakonec nezavolal.
3.
Barevný cirkusový stan obklopený maringotkami se rozkládal na plácku, kde obvykle prodávali Vietnamci pašované džíny. Uprostřed šedivého města vypadal jako obrovský parazit. Pavel nakoukl za roh Kadeřábkovy ulice – záplatované dláždění, šedivé činžáky z třicátých let, zrezavělé škodovky odstavené u chodníků. Z otřískané fasády trčela konzole s cedulí ARMY SHOP LANCER, pod ní byly schody do suterénu. Sešel po pěti schodech dolů a stiskl kliku. Zvonek na dveřích cinkl.
Místnost osvětlovalo sklepní okénko těsně pod stropem a slabá zářivka. Stoly, police i věšáky byly přeplněné starými mundůry, helmami, gázmaskami, polními lopatkami, radiostanicemi. Khaki, maskáčové potisky. Pach impregnace. Z kazeťáku na polici vyřvával Daniel Landa do naší ulice se stěhovala zombice a vedle seděl na skládací, zeleně natřené židličce Franz, tentokrát na sobě měl zelené kapsáče, triko a vestu s mnoha kapsičkami.
„Ahoj," kývl Pavel. „Jak se daří Bennymu?"
„Čau," mávl Franz. „Kámoš medik ho prohlíd a pak jsme Bennyho radši odvezli do nemocnice. Vypadá to na otřes mozku."
Pod sklem pultu vedle Franzovy židličky byl celý arzenál zbraní: obušky, boxery, dýky, nože typu Rambo, vyhazováky, motýlky. Plynová pistole. Pavel kývl k té sbírce vraždidel:
„Udělám ti kšeft. Něco od tebe koupím."
„Pozdě, chlapče," zavrněl Franz svým tichým, drsným hlasem. „To už Bennymu nepomůže. Tohle jsem měl včera mít u sebe," sáhl pod vestu a z ramenního holstru vytáhl pistoli. „Už bez ní neudělám ani krok."

„To je plynová?“
„Nepoznáš poctivou devítku, čézetu? Už jsi ji měl v ruce?“
„Ne…“
„Tak si to vyzkoušej. Podívej, takhle vyhodíš zásobník, natáhneš, zkontroluješ, jestli nemáš náboj v hlavni. Tady je prázdnej zásobník. Trénuj, chlapče, budeš to sakra potřebovat.“
Pistole byla těžší, než čekal. Sevřel ohmatanou pažbu v dlani, mělo to na něho zvláštní, uklidňující účinek. „Až mi bude osmnáct, udělám si zbrojní pas. Taky si takovou koupím. Díky.“
Vrátil pistoli Franzovi, a ten do ní znovu zarazil zásobník s ostrými.
„Co bys mi doporučoval z tohohle?“ kývl Pavel ke zbraním, vystaveným pod sklem.
„Tobě nejlíp pásne boxer. Vyzkoušej tenhle. Sedí ti?“
Pavel párkrát švihl sevřenou pěstí do vzduchu: „Tumáš, ty svině… Jo, padne mi perfektně. Co jsem dlužnej?“
„Nic, máš ho ode mě gratis za ten včerejšek. Nechceš jít na přednášku?“ Franz vytáhl ze šuplíku několikrát přeložený leták a rozložil ho. SLOVANSKÉ MÝTY VE SVĚTLE POZNATKŮ PROJEKTU STONEHENGE 2000, stálo tam. Přednáší profesor Lumír Holzbach.
„Lumír Holzbach?“ podivil se Pavel. „To je nějakej fór?“ „Hovno, kamaráde, ten chlap to má v makovici dobře srovnaný. Byl jsem na jeho přednášce o husitech a tekl jsem z toho. Žádný ty kecy, že husiti byli banditi a zplundrovali celou zem, jak to teď učí pámbíčkáři ve školách. Přesně naopak! Chtěl jsem jít, ale musím být v kšeftu, když je Benny pryč.“
„Od kolika to je? Od deseti? To mám teda co dělat,“ kývl Pavel. „Měj se.“
4.
K budově Univerzity dorazil krátce po desáté. V pouličním automatu si koupil tři plechovková piva, dvě vypil hned, na stojáka na chodníku, a třetí schoval do kapsy parkera.
Ženě ve vrátnici Univerzity ukázal pozvánku, dívala se na něj s nedůvěrou, ale ukázala mu cestu k přednáškovému sálu. Pustil se vysokou chodbou s velikými okny, za kterými byla udržovaná zahrada uvnitř areálu. Ačkoli byla sobota, pohybovalo se v chodbách mnoho lidí, někteří vypadali jako studenti, jiní jako profesoři, měl alespoň koho se zeptat na cestu.
Přednáškový sál byl potemnělý a zdál se větší než kino Alfa. Plně obsazené řady sedadel se ve stupních svažovaly k pultu pro přednášejícího, nad kterým se na plátně míhaly nějaké obrázky. Po stranách hlediště postávali ti, na které se nedostalo místo. Pavel mezi nimi tiše prokličkoval zhruba do poloviny postranní chodby a tam se opřel o parapet zatemněného okna.
Na plátně se míhaly záběry kruhové stavby, postavené z obrovských kamenů. Kultivovaný mužský hlas k tomu podával výklad: „…upozorňuji znovu, že to, co vidíte, může být jak obraz skutečného Stonehenge v jeho kompletní podobě, tak i jeho idealizovaná představa, kterou nám vnutilo ono cosi uvnitř. Ujišťuji vás, že je to natočené bez jakýchkoliv triků. Nejprve jsme mysleli, že jsme obětí kolektivní halucinace, ale pak někoho napadlo vzít do ruky videokameru. To, co vidíte, vážení, je cosi na způsob faty morgany nebo holografie. Povšimněte si i těch stínů po straně, které se podobají lidským postavám… Konec ukázky, děkuji. Prosím, roztáhněte závěsy.“
Skrytý mechanismus závěsů se dal do pohybu, v přednáškovém sále se rozsvětlilo. Pavel spatřil profesora Holzbacha. Vypadal přesně tak, jak si profesora vždycky představoval – menší chlapík s šedivou bradkou a zlatými brýlemi, oblečený v šedém trojdílném obleku.
„…zopakuji: experiment Stonehenge 2000 otočil poznání zcela nečekaným směrem. Nade vší pochybnost bylo prokázáno, že uvnitř kamenného kruhu existuje jakási entita, nadaná vlastním vědomím, která má schopnost předvídat budoucnost, patrně i ovlivňovat počasí. Problém byl především v nekomunikativnosti této entity, jednoduše řečeno – nechtěla si s výzkumníky povídat. Než promluvím o hypotetické aplikaci těchto poznatků na slovanské mýty, nechám prostor vašim otázkám. Ptejte se.“
Z pléna se ozval hlas: „Myslíte si, že ona entita – je Bůh?“
„Ne,“ usmál se profesor. „Nemyslím si to. Zmíněná entita se projevuje pouze v okruhu asi padesáti kilometrů.“
Jiný dotaz: „Víte už, proč bylo Stonehenge postavené?“
„To jsme věděli i předtím. Stonehenge je obrovský kalendář, ovšem ne takový, jak ho chápeme my. Neolitičtí zemědělci pomocí Stonehenge a jiných podobných staveb pozorovali nebeská tělesa a určovali tak roční období. Termíny setí i sklizně pro ně byly nesmírně důležité. Samozřejmě je zvláštní, proč Stonehenge stavěli tak veliké. Jsou různé teorie – buď bylo Stonehenge postaveno na místě, kde ona entita byla již před tím, nebo byla entita vytvořena teprve samotnou stavbou. Já osobně se domnívám, že správná je druhá možnost.“
„Jakými metodami jste komunikovali s onou entitou?“
„Především pomocí praktiky, která spočívá v tom, že vezmete obyčejné loukoťové kolo od vozu, roztočíte je a zadíváte se na ně. Po chvíli upadnete do stavu mezi spánkem a bděním, ve kterém jste schopni vnímat podprahové podněty.“
Ve třetí řadě povstal vysoký štíhlý muž v košili s rozhalenkou, prošedivělé vlasy měl krátce zastřižené a učesané do vzorné pěšinky. „Pane profesore, souvisí nějak experiment Stonehenge 2000 s projektem Thorovo kladivo?“
„Vážený pane, projekt, o kterém mluvíte, provádějí Američané v Norsku a jedná se o vojenskou záležitost. Jediné, co vám k tomu mohu říct, je, že Thorovo kladivo má blíž spíše k pokusům, které prováděli nacisté za války.“
Bylo to zajímavé, jenže Pavel měl náhle problém. Možná, že neměl vypít obě piva najednou, možná byla příliš studená – každopádně musel jít čůrat, a to hned. Otočil se a proplétal davem stojících posluchačů, který za tu chvíli výrazně zhoustl. Prodral se ke dveřím přednáškového sálu, vyšel ven, a tam mu dýchl na záda vousatý vlasatý mladík, který také odcházel.
„Kecy,“ řekl. „Bergier, Daniken. Tohle letělo, když Holzbach študoval, a zatemnilo mu to mozek. Taky už jsi to nemohl

poslouchat, že ne.“
„No…,“ podotkl neurčitě Pavel. „Mě zajímá historie, česká historie, ale tohle nebylo to, co jsem chtěl slyšet. Chceš pivo?“ zajel rukou do kapsy a vytáhl třetinku, ještě byla chladná.
„Díky,“ vydechl vousáč. Utrhl uzávěr, plechovku naráz vyzunkl. „Tohle jsem potřeboval, chlapče. Já jsem Džony.“
„Pavel. Ty to tady znáš? Nevíš, kde jsou záchody?“
„Záchody? Jo, jasně! Pojď se mnou, já tam musím taky.“
„A ty jsi odkaď, Pavle?“ zeptal se pak Džony, zatímco se vedle sebe vyprazdňovali do bílých keramických mušlí.
„Já? Já jsem odsud, z Prahy.“
„To je blbost, nikdo není z Prahy. Žádní Pražáci neexistujou, všichni jsme naplaveniny. Co tvoji rodiče?“
„Ti jsou z jižních Čech, z takový vesnice u Budějic.“
„Odtamtud? Nejsou náhodou z Křemže?“
„Přímo z Křemže ne, ta je přes kopec. Ty to tam znáš?“
„Tak to jsi můj člověk, Pavlíku. Podívej se na mne, jsme jako dva bratři.“ Všiml si Pavlova udiveného výrazu a dodal: „Ty jsi Kelt, stejně jako já. Gratuluju.“
„Něco takovýho slyším prvně,“ užasl Pavel.
„Vážně? To naše školství je fakt na hrozný úrovni. To ti obrozenci! Chtěli se trhnout od Germánů a neznali nic jinýho než Rusko. Usmysleli si, že jsme Slovani, a to je právě ten omyl, kterej přežívá už sto padesát let. Já bych ti mohl povídat!“
„To bych měl zájem! Mohl bys mi vysvětlit…“
„Teď ne, jedu na sraz, víš, sraz Keltů. Dám ti svoje číslo a zavolej mi… Kdybys měl čas, vzal bych tě s sebou!“
„Já mám čas,“ řekl Pavel pevně. „Já mám plno času.“
O chvíli později seděl na sedadle spolujezdce rozhrkané stodvacítky, vousatý Džony zběsile řadil, škubal volantem, předjížděl, zajížděl, nadával a mezi tím vykládal: „Víš, proč se Křemže jmenuje Křemže? Křemže, to je, hochu, keltský slovo a znamená česnek. Ty jsi přímo z epicentra!“
Pavel zapátral ve zlomcích svých školních vědomostí. „Nebyli tu po Keltech ještě nějaký… Markomani?“
„To je právě ten fór, chlapče! Tam dolů na jih Germáni ani Slovani nikdy nedošli.“
Za okny auťáku se míhala pole se zeleným obilím, louky, tu a tam shluk domů. Ještě před chvílí mohli mezi domy zahlédnout označníky pražské hromadné dopravy, ale teď už ne, silnice definitivně vyběhla z města.
„Bosna,“ vykládal Džony. „Vyhlazovací válka. Masový hroby. Organizovaný znásilňování. Tehdy jsem to pochopil. Jsem rád, že se Slovanama nemám nic společnýho. My jsme potomci kulturního národa, stejně jako Francouzi a Britové.“
„Jedeme daleko?“ zeptal se Pavel.
„Už tam budem,“ odfrkl vousáč. „Nic se neboj.“ Škubl volantem a odbočil z okresky, lemované kvetoucí třešňovou alejí, na boční cestu. Držel rafičku tachometru na čtyřicítce, ať auto na nerovném terénu poskakovalo, jak chtělo. Polní cesta se změnila v lesní. Kvílející škodovka vjela na mýtinu a Džony dupl na brzdu.
Červnové slunce ještě stálo vysoko na obloze, ale tady už byl stín. Na jihu se zdvíhal strmý svah se zbytky kamenných zdí jakési středověké stavby, kolem dokola rostlo smrkové houští. Na okraji mýtiny parkovaly další otřískané škodovky, od té Džonyho se lišily barvou, ale určitě ne technickým stavem. Uvnitř zříceniny plápolal oheň a kolem něj se hemžilo několik bizarních postav. Ječela odtamtud divná, divoká hudba.
Džony se hrabal z auta a halekal: „Ahoj vespolek! Přivezl jsem kámoše, představte si, je to čistokrevnej Kelt od Křemže!“
Od lidí kolem ohně se odlepil muž podobně vousatý a vlasatý, oblečený do jakési suknice ze zelenočerveně kostkované vlny. Hrudník měl nahý, pokud se ovšem nepočítala šerpa a masivní bronzová ozdoba ve tvaru čtyřlístku.
„Pavle, tohle je Connor,“ nadšeně hulákal Džony. Pavel napřáhl pravičku, ale i tentokrát zůstala nepovšimnuta.
„Koho to sem taháš,“ osopil se na Džonyho Connor. „Už je tady deset lidí nad limit a prase je jen jedno! Budeme muset dojet do vesnice pro další dvě basy lahváčů.“
„Hej,“ ozval se Pavel. „Já klidně zaplatím zápisný,“ zašátral v náprsní kapse parkera a ze svazečku poslepu oddělil čtyři bankovky. „Bude to stačit?“ zeptal se.
Connor rázem roztál. „To víš, že jo.“ Vzal bankovky, vyhrnul si suknici a zastrčil je do kapsy ustřižených džínsů, které měl vespod. „Vítej mezi nás. Pojď, představím tě.“
Odvedl Pavla k ohni a namátkou ho představil asi pěti lidem z těch čtyřiceti, kteří se tam hemžili. Pak mu vrazil do ruky papírový pohárek: „Sud je támhle, tak pij, dokud je co. Až ho vylemtáme, dojedeme do vesnice pro lahváče. Prase bude upečený tak za dvě hodiny.“
Pavel si natočil ze sudu pivo a uvědomil si, že má hlad. Bylo už dávno po poledni a on vůbec neobědval. V přepravce opodál byl nakrájený chleba, vzal si dva krajíce a přikusoval je k pivu. Rozhlížel se. Onu divokou hudbu vyluzovala trojice hudebníků, z nichž jeden tloukl na buben, druhý hrál na dudy a třetí mu k tomu sekundoval na housle. V koutě kamenné zříceniny tančilo asi deset osob, nějací chlapci oblečení převážně v kůžích a tři přitažlivé dívky v dlouhých fáčových sukních a přiléhavých tričkách. Všechna tři děvčata byla stejná, jako by je někdo typizoval: rovné dlouhé vlasy, spousta korálků na hrdlech, zápěstích i kotnících bosých nohou. Zasněně přivřené oči a ve tvářích striktně odmítavý výraz. Jsme tu kvůli sobě, ne kvůli vám, říkaly ty tváře.
K Pavlovi přisedl Džony, teď už do pasu svlečený, hrudník pomalovaný modrými šmouhami. „Dneska je beltine, nejkratší noc v roce. Oslavy plodnosti. Hold Matce Zemi.“
„Ale vždyť slunovrat je až za čtrnáct dní,“ namítl Pavel „Jedenadvacátýho června.“
„To jo,“ souhlasil Džony. „Ale to bysme se všichni nesešli. Hele, kluci něco předvedou – boj keltskejch bojovníků.“

Plácek před ohništěm se uprázdnil. Hudebníci zmlkli a kdosi zapnul magnetofon, vyřinula se z něj podobná ryčivá hudba, ale mnohem rychlejší a propracovanější. Na plácek se postavila dvojice dalších dlouhovlasých vousáčů. První byl oblečený do skotského kiltu a v ruce držel krátké kopí s masivní násadou. Druhý na sobě měl vestu z kožešiny a kalhoty, které vypadaly jako ušité z roletoviny. Na hrdle měl zvláštní ozdobu, stářím zčernalý nákrčník. V ruce držel dlouhý blyštivý meč.
„Támhle to je Loki," ukázal Džony, „Ten s tím mečem. Víš vůbec, že kalhoty vynalezli Keltové? A to, co má na krku, kamaráde, to je originál. Skutečná keltská ozdoba. Slyšels, jak ti magoři stavěli na Jižním městě ten obchoďák a rozvrtali starý keltský pohřebiště? Tak to, co má Loki na krku, je odtamtud. Koupil to za dvě flašky rumu od bagristy."
Na plácku se rozpoutal boj. Chlapík v kiltu držel ratiště kopí obouruč a dorážel na Lokiho střídavě hrotem i opačným koncem. Loki se ovšem nenechal zahanbit a zdařile mu oponoval. Rituální rozehrávka trvala jen chvíli a pak nabral boj na opravdovosti. Výpady byly stále tvrdší a nebezpečnější, zdola, shora, údery s otočkou, při každém ukázkovém kousku řval přihlížející dav nadšením. Sluneční paprsky, před chvílí ještě ozařující vrcholky smrků, byly pryč. Zůstal jen oheň a stíny. Meč třeskal o hlavici kopí, z ratiště létaly třísky.
„Ten Loki je ďábel," sykl Džony. „On snad Roye fakt zabije. Dej mu, Loki, natři mu to!"
Jednu chvíli to vypadalo, že boj opravdu skončí úrazem. Jenže pak muži ve skotské sukni ujela noha. Padl na záda, rozhodil ruce a kopí mu vylétlo z prstů. Loki markýroval smrtící ránu – obouruč zabodl čepel meče pár centimetrů od kopiníkova hrudníku. Dav řval a ovace neměly konce. Oba bojovníky dostrkali k sudu, kde jim natočili pivo do velkých volských rohů.
Mohl za to hlad a pivo, Pavel měl náhle pocit, že je v jakémsi neskutečném světě. Zachránil ho čuník, konečně se dopekl a Connor z něj začal krájet důkladné kusy masa. S horkým vepřovým v žaludku se Pavlovi udělalo lépe. Chvíli se díval na pestrobarevný dav a pak poodešel do lesa, dál od sálajících plamenů. Chtěl se jen ochladit, projít, posbírat rozutíkané myšlenky, nic víc.
„Hej, ty!" ozvalo se za ním. „Co tady chceš?"
Otočil se. V přítmí stromů stál Loki a opíral se o meč.
„Nic," pokrčil rameny Pavel. „Jsem tady s Džonym."
„Tady není místo pro nějaký zkurvený skiny," zavrčel Loki. Pozvedl meč a zavrávoral k Pavlovi. Byl tak opilý, že sotva stál.
„Hele, já už stejně půjdu," pokusil se ho Pavel uchlácholit. „Už musím domů."
„Ne," zachrčel Kelt. „Ty už nikdy nikam nepůjdeš." Rozkročil se a chytil meč oběma rukama.
„Džony! Connore!" zařval Pavel. V odpověď mu vyhřezl jekot dud a housliček. Vrhl se stranou a tam narazil na hradbu hustého mlází. Meč mu prosvištěl nad hlavou.
„Do hajzlu, do prdele!" kutálel se Pavel z dosahu blyštivé čepele. Loki šel za ním jako stroj, jako postava z počítačové hry: „Pomodli se ke svým bohům, sráči! Brzo už budeš u nich!"
Pavel se zvedl do podřepu a zoufale vrazil ruce do kapes parkera. Prsty pravice samy od sebe vklouzly do prstýnků boxera.
Čepel rozčísla vzduch deset čísel od Pavlova těla. Loki vložil do úderu příliš energie, setrvačnost meče ho přetočila a vyvedla z rovnováhy. Pavel se vymrštil a praštil ho boxerem do ramene. Loki vyjekl, a než se vzpamatoval, praštil ho Pavel znova, tentokrát do žaludku. Bojovník se sesunul na zem.
Sklonil se k němu. Co je? Snad jsem mu něco neudělal? Loki chrčel a zdálo se, že popadá dech. Pak zašátral pravičkou po meči, který mu vypadl. Pokusil se postavit.
Pavel mu strhl z krku keltskou ozdobu, proběhl houštím do vysokého lesa a rozběhl se pryč, co nejdál od vřeštících dud.
Utíkal, utíkal velice dlouho, snad půl hodiny. Utíkal i po asfaltce, na kterou narazil v lese, jen se pokusil zvolit ten správný směr. Vyběhl z lesa, vlastně ještě nebylo tak pozdě, nejvýš kolem osmé. Asfaltka ho dovedla k nějakým domům, teprve na dohled od nich přestal utíkat a sundal z prstů boxera. Prohlédl si svou kořist: silný kovový drát ve tvaru podkovy, na obou koncích stočený do spirál. Pokusil se ho nacpat do velké náprsní kapsy parkera, povedlo se mu to teprve, když ho trochu zmáčkl.
V městečku, do kterého došel, počkal na autobus, který ho dovezl do Prahy. Domů se dostal ještě před půlnocí. Strčil pizzu do mikrovlnky, uválené kalhoty, špinavé od trávy, hodil do prádelního koše a vysprchoval se. V pyžamu chroupal pizzu a díval se na telku, zprávy se hemžily prohlášeními všemožných premiérů a prezidentů, kteří projevovali zděšení, rozhořčení, odhodlání i jasnou vůli. V Maďarsku i na Slovensku byla vyhlášena mobilizace, NATO ústy svého vrchního velitele vyjádřilo rozhodnutí stát po boku adepta – čekatele. Rusko, Ukrajina i Bělorusko něco takového rozhodně odmítaly. Mdlé tváře politiků střídaly záběry vydrancovaných obchodů, hořících automobilů a oběšenců, visících na kandelábrech veřejného osvětlení.
Pak prostřih do studia. „A nyní tu máme našeho hosta," řekla redaktorka, „generála Petra Kulhavého. Pane generále, co nám můžete říct k vývoji této mezinárodní situace?"
V tom okamžiku Pavel práskl pizzou do kouta – generál Kulhavý nebyl nikdo jiný než onen muž, který se v posluchárně vyptával na projekt Thorovo kladivo.
Pavel vytočil číslo otcova mobilu a dlouho čekal. Telefon vyzváněl, ale na druhém konci ho nikdo nezvedl.
5.
Spal dlouho, probudil se až kolem deváté. Pustil si v televizi pohádky pro děti a snažil se z koberce odstranit zbytky pizzy, která tam ležela přes noc. Na kuchyňský stůl si vyložil trofeje, které včera získal: boxera, keltský šperk. Přepínal programy v televizi – pořady pro děti, seriály i písničková hitparáda běžely podle programu. Nic. Zádní oběšenci ani tanky drtící lavičky v parku. Asi se nic nedělo.

Ohřál si další pizzu, pustil počítač a chvíli hrál Doom na čtyřku obtížnost. Nešlo mu to, pokaždé ho sežrali. Během hry si uvědomil, že existuje jedno místo, věnované jen a pouze historii, ve kterém si může udělat jasno v chaotických informacích. Ujasnit si, kdo to byli Keltové i Slovani. Oblékl si čisté džíny, do kapes parkera nacpal boxer i keltský šperk a vyrazil do města.
Do muzea dorazil kolem druhé odpolední. Od pokladní, štrikující v kukani u vchodu růžový svetr, si koupil lístek a vyrazil po širokém schodišti vzhůru.
Nevěděl, kde má hledat. Procházel vysokými sály plnými zkamenělin. Okna v chodbách byla otevřena a valila se jimi vůně vrcholícího jara, promísená s tetraetylolovem z výfukových plynů. Po pravěkých kostech, uložených v prosklené vitríně, ztěžka přelézala zbloudilá včela. Byl v muzeu sám, pokud nepočítal důchodce, najaté jako ostrahu, tu a tam nehybně sedící v chodbách. Všichni vyrazili o tomto pěkném víkendu z města ven, co nejdál od asfaltu a betonu, ti méně šťastní alespoň do městských parků. Ostatně – od chvíle, kdy byla vynalezena televize NOVA, počet zájemců o historii prudce klesl.
Něco se musí stát, cítil to! Tady a teď! Neklid uvnitř hrudníku vzrůstal, jako by ho někdo nafukoval kompresorem. A pak se to stalo.
Z dlouhé chodby zaslechl hlasitý hovor. Tam mluvil někdo, komu tajuplná atmosféra prastarých kostí i artefaktů byla všední. Šel blíž. Pak poznal ten hlas a porozuměl slovům.
„…máte pravdu v tom, že nevíme úplně přesně, co je smyslem Stonehenge, nevíme, na co se máme ptát té bytosti uvnitř. Naproti tomu ona pověst, která se nás v této chvíli dotýká, je jednoznačná. Dalo by se říci: pro jasně vymezené použití."
Jiný hlas: „A vy sám tomu mýtu věříte, profesore?"
„To je špatně položená otázka, pane. Nejde o to, čemu věřím. Jedna věc je zkoumání Stonehenge, které je fenoménem známým celému světu. Ale pokoušet se vyvolávat lokální přízraky, hm… Naprosto bych se znemožnil. Má reputace vědce — historika by byla rázem ztracena."
„Já dávám v sázku mnohem víc, profesore. Kdyby se moji nadřízení, nebo… konkurenti dozvěděli, čím se zabývám, byl by se mnou konec. Fyzický konec. Vyložili by si to jako selhání, a protože vím o příliš mnoha věcech, uklidili by mne někam do blázince. Ale přesto, profesore, tohle je nestandardní situace. Konflikt za naší východní hranicí se rychle rozvíjí a všechny analýzy jsou děsivé. Globální válka mezi západem a východem je záležitostí dnů, možná hodin."
„Myslíte, že do ní budeme zataženi?"
„Ne. Nás si nikdo ani nevšimne. To jenom naše země se změní ve válčiště. Sem budou dopadat rakety SS 20, sestřelené americkými Patrioty."
„Vidíte to příliš černě, generále."
„Ne, nemyslím. Profesore, zbývá nám velice málo času a v zájmu vlastního přežití bychom se měli snažit. Vy máte detailní informace o experimentu STONEHENGE 2000 a já… Získal jsem technologii, kterou Američané používají v Norsku."
„Myslíte projekt Thorovo kladivo?"
„Ano. Přesně to."
Pavel konečně našel sál, odkud zaznívaly hlasy. Opatrně nakoukl dovnitř, profesor Holzbach i generál Kulhavý se skláněli nad prosklenou vitrínou. Profesor právě říkal: „Pozorně sleduji mezinárodní situaci, vážený pane, a nezdá se mi tak kritická."
„Já vám říkám, že už nemůže být horší!"
„Ne, nepochopil jste mne. Mýtus říká, že rytíři vyjedou z hory až v rozhodnou chvíli. Teď se vlastně ještě nic neděje."
„Profesore! Víte, co je to moderní válka! Do hodiny po té vaší rozhodné chvíli k nám dopadne šest jaderných hlavic!"
„Proč zrovna šest?"
„No, možná jich nebude šest," připustil generál, „některé analýzy mluví o sedmi nebo osmi. Ale já jsem optimista."
„Dobře," pokrčil rameny profesor. „Možná jste mě i částečně přesvědčil. Snad bychom se mohli pokusit zjistit, co se skrývá uvnitř mýtu. Osobně si myslím, že bychom nepotřebovali žádnou technologii Thorova kladiva, kdybychom měli tohle," zaklepal na sklo vitríny. „V našem případě je to něco jako detonátor."
„Ale vždyť ho máme! Vždyť stačí vyndat ho z vitríny!"
„Dovolte, abych zchladil váš optimismus, vážený pane," zarazil ho profesor. „Díváte se na repliku, poměrně starou a poměrně zdařilou. Pochází z konce šestnáctého století, zřejmě byla vyrobena jako podvrh pro sbírku Rudolfa II. Skutečné svatováclavské kopí, se kterým kníže Soběslav porazil v roce 1126 armádu Lothara Saského, máme bezpečně vystopované do poloviny 14. století. Domníváme se, že za husitských válek bylo několikrát převezeno a ukrýváno na hradech katolíků."
„Bylo by možné to skutečné kopí ještě někde…"
„Ale kdež," zasmál se profesor. „Víte, kolik lovců pokladů po něm pátralo koncem devatenáctého století?"
Oba se otočili a zvolna odcházeli. Vyšli ze sálu, lhostejně minuli Pavla a zabráni do rozhovoru mířili dál do útrob budovy. Pavel chvíli čekal a pak se pokusil je sledovat. Chtěl se přece dozvědět ještě něco víc!
Do cesty se mu postavily masivní dvoukřídlé dřevěné dveře s nápisem JEN PRO PERSONÁL MUZEA, NÁVŠTĚVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN. Místo kliky tam byla koule. Jenže to by Pavel nesměl být panelákové dítě – vzal za kouli, přitáhl ji k sobě a mezi křídly dveří se rozevřela škvíra. Vrazil do ní tramvajenku v plastikovém obalu, chvíli mu trvalo, než s ní zachytil jazýček zámku. Podařilo se. Pootevřel dveře, profesorův hlas zaznával tam odsud, ze zakázaného prostoru. Vklouzl za ním.
Veřejně přístupná část muzea byla rozlehlá, přehledná, monumentální. Zato vnitřek budovy zřejmě mnohokrát přestavěli a původní sály rozdělili příčkami. Široké chodby byly zúženy plechovými skříněmi, registry, vitrínami, ve

kterých byly bez ladu a skladu naházeny nepoužité exponáty. Kdesi se s klapnutím zavřely dveře a profesorův hlas ztichnul.
Stačily dvě minuty a Pavel pochopil, že se v tomhle bludišti nemá šanci vyznat. Popošel temnou chodbou dál, zkusmo zaklepal na všechny dveře, které míjel. Dvoje byly zavřené, třetí se otevřely. Pavel vešel do prosvětleného kabinetu. Mezi skříněmi ze zčernalého dřeva stál veliký stůl pokrytý papíry a za ním seděla mladá žena. Nevraživě si Pavla prohlédla zpoza velikých brýlí.
„Dobrý den," pozdravil slušně. „Prosím vás, já bych…"
„Jak jste se sem dostal?" vstala žena od stolu. „Tohle nejsou prostory přístupné návštěvníkům! Okamžitě odejděte!"
Nevěděl, jak začít. Má jí vykládat, že ty dřevěné dveře byly otevřené dokořán a on sem zabloudil z expozice? Ale houby, vždyť na nich byl samozavírač. Zkusmo napřáhl pravici: „Já jsem Pavel."
I tentokrát zůstala nabídnutá pravačka nevyužitá, ale zdálo se, že gesto ženu uklidnilo. Během chvilky si ji prohlédl: dlouhé hnědé vlasy spletené do copu, brýle se silnými fialovými obroučkami, tvář ani hezká, ani ošklivá, ale něco mezi tím. Hnědá sukně ke kotníkům a na bílé halence klipsnou přicvaknutá cedulka s nápisem Františka Janková, fakulta archeologie, IV. ročník.
„Promiňte," zalovil Pavel v náprsní kapse a vytáhl mírně zmáčklou keltskou ozdobu. „Nevím, komu bych měl tohle dát."
Vzala si to od něj: „Kde jste to vzal?" vyštěkla.
„Od známého. Koupil to za dvě flašky rumu od bagristy, který stavěl ten obchoďák na Jižním městě, tam, jak rozhrabali to pohřebiště… Myslím, že je to bronzové."
Znovu si sedla. „Posaďte se, támhle je židle. Ahhh – ten obchoďák, to byla skutečná tragédie. Buldozery vyhrnuly kosti i artefakty, stavbyvedoucí to zatloukl, a než se na to vůbec přišlo, tak větší část zeminy odvezli na skládku. Dostali za to pokutu milion korun, chápete? Co je to milion pro takovou firmu? To vydělají za týden. Peníze… Co s nima? Jsou k ničemu! O tom pohřebišti se už nikdy nic nedozvíme."
„Ale co mám udělat s tímhle? Co to vůbec je?"
„Torques, keltský nákrčník. Určitě to není bronz, ten by v zemi nevydržel v tak dobrém stavu! Myslím, že je to elektron."
„Elektron?" V Pavlově hlavě se mihla představa modelu atomového jádra.
„Jistě, elektron, slitina zlata a stříbra. Je to velice cenné. Tady to máte, schovejte to a nikomu to neukazujte. Měl byste veliké potíže s úřady a policií. Vy jste student?"
„Ano, na průmyslovce…"
„Vyhodili by vás ze školy. Nestojí to za to."
„Neměl by to někdo prostudovat?"
„Bez znalosti vrstvy, ve které to bylo nalezené? Bez kostí náčelníka, kterému torques patřil? Bez milodarů? Jste blázínek, Pavle, takových věcí jsou tady plné bedny, leží v nich už sto let a ještě je nikdo neroztřídil. To ti slovanofilové z konce devatenáctého století, ti vykradači mohyl a kostelů to sem všechno natahali. Podle nich bylo všechno slovanské, chápete? Znáte obrazy Mikoláše Alše? Jeho slovanské bojovníky s keltskými ozdobami a sekeromlaty pravěkých lovců? Všiml jste si, že Svatý Václav od Myslbeka má na hlavě vikingskou přilbici? Ne, Pavle, jste hodný hoch, ale tím, že torques odevzdáte, nikomu nepomůžete a sobě uškodíte."
Díval se na ni, jak se rozohnila a uvědomil si, že je jen o pár let starší než on. Všimla si jeho pohledu: „Promiňte, nejsem úplně ve své kůži."
„Vy znáte profesora Holzbacha?"
„Ano, přednáší nám mladší dobu hradištní."
„Byla jste včera na jeho přednášce?"
„Ne, ale vím, o čem byla. Profesorovy teorie jsou známé."
„Viděl jsem ho tady teď – a s ním generála Kulhavého."
„Já jsem je viděla taky. Zaslechla jsem, o čem mluvili. Já – mám strach!" Náhle se rozplakala.
Vstal ze židle, obešel papíry zavalený stůl a sundal jí brýle: „Neplačte, vyblednou vám oči."
Objala ho kolem krku: „Och, Pavle, tolik se bojím!"
Zkusmo ji políbil na ústa, vlhká od slz. Chutnala slaně. Okamžitě se uklidnila: „Ne, tady ne. Pojď se mnou."
Vzala ho za ruku a vedla z kabinetu do chodbičky, pak jinou chodbičkou, po schodišti o patro níž, do výklenku mezi prastarými, přeplněnými vitrínami. Tam stálo kanapíčko, které se tvářilo jako secesní a možná i secesní bylo.
Přitiskla se k němu celým tělem. „Pojď ke mně, Pavle. Vezmi si mě!"
„Ale já…já ne…" Nevěděl, jak říct, že je to pro něho poprvé. Vyložila si jeho váhání jinak.
„Neboj se, mám dobrou antikoncepci. Třeba už na ničem nezáleží."
Povalila ho na sebe, kanapíčko pod jejich tíhou rozhořčeně zavrzalo. Vyhrnula sukni a sundala si prádlo, jemu stačilo stáhnout si džíny do půli stehen. Žádná předehra, o které čítal v příručkách pro dospívající kluky. Nic. Trvalo to sotva pár minut.
Netušil, jak je tahle záležitost vyčerpávající. Vzápětí po vyvrcholení usnul. Usnuli oba.
Představy. Sny. Krev, železo, násilí. Prchající armáda: muži oblečení v kůžích a železe, zpocení, zarostlí, spěchají řídkým rozmáčeným lesem. Jeden z nich se ohlédne, nahoře na hřebeni stojí skupinka jezdců a z ní vzhůru trčí vertikála s praporcem. Není to k ničemu, vážený pane, zrovna tak můžeme vyvolávat z rybníku vodníka.
Věděl, že sní, že ve skutečnosti leží na pohovce ve slepé chodbě muzea, v přítmí mezi starodávnými registraturami z vyřezávaného dřeva, ale nedokázal se probrat do bdělého stavu.
Kosti v hlíně. Železo, bronz. Elektron: zlato a stříbro. Radlice řvoucího buldozeru to nadzvedává, hrne před sebou, ze zpráchnivělých krčních obratlů vypadává torques. Výkřik: vykašlal ses na mne!

Proč? Proč se mi tohle všechno zdá? Ta myšlenka se rozlétla napříč vidinami a objevila zdroj: kus zkorodovaného železa, které mohlo být čímkoli. Nejspíše hrotem kopí.
Trhl sebou a posadil se. Zšeřelé prostory kolem něho se ještě víc propadly do tmy, protože den končil. Františka vedle něj se zavrtěla: „Zemřeme. Zemřeme všichni."
„Co říkáš?"
„Měla jsem vidění… Neměli jsme usnout. Něco tady je, tady v depozitáři, v té hromadě krámů. Špatně to na mne působí. Vždycky je to takové."
„Vždycky?" U srdce ho píchl osten žárlivosti. Cožpak tu dneska nebyla poprvé s ním? Pak si uvědomil, o čem mluví.
„Chceš říct, že když tady usneš, tak máš vidiny?"
Váhavě přikývla. „Jednou jsem tady usnula a zdály se mi sny. Pak jsem to zkoušela ještě třikrát nebo čtyřikrát… Vždycky jsem měla vidění. Představy o budoucnosti."
„A splnily se – ty představy?"
„Někdy. Někdy ne."
„Mohli bychom se tam podívat? Do toho depozitáře, jak říkáš? Myslím, že je tam nějaký zdroj těch snů. Viděl jsem ho."
„Blázníš? Nemám klíč a na dveřích je alarm. Otevřeš je a za pět minut jsou tu černí šerifové."
„Mohli bychom se tam podívat zítra?"
„Zítra určitě ne. V pondělí je muzeum zavřené a já na zítřek nemám propustku. Navíc musím do školy, ty ne? Pojď, vyvedu tě zadním vchodem, budova už je nejspíš zavřená."
„Nechceš jít se mnou ke mně domů? Táta je na obchodní cestě na Slovensku a máma je v Německu, ona je tlumočnice a odjela tam s nějakou skupinou, která prodává pozemky."
„Ne. Vracím se na kolej. Pojď." Zvedla se z gaučíku a urovnala si oblečení. Otočila se ke schodům a Pavel zahlédl, že na pohovce zbylo něco lesklého: jmenovka s klipsnou, kterou měla připevněnou na blůzičce. Bezmyšlenkovitě ji sebral a zastrčil do kapsy.
V kabinetu posbírala Františka skripta, uložila je do velké kabely. Přehodila si přes ramena dlouhý svetr. Odvedla Pavla po zadním schodišti k bočnímu východu. Vedle dveří na panelu zabezpečovacího zařízení vyťukala kód: 7-6-3-8. Odemkla dveře zvláštním klíčem a když vyšli ven, zase je pečlivě zamkla.
„Měj se," řekla mu. „Bylo to s tebou pěkné." Ještě než zmizela za rohem, sáhl do kapsy pro tužku a zapsal si kód.
Tentokrát si doma neohříval pizzu, ani nepouštěl televizi. Oblečený si lehl na postel a snažil se přemýšlet. Za těmi dveřmi něco bylo. Tam v depozitáři, mezi hromadami artefaktů, které nashromáždili vykradači hrobů a lovci slovanských památek, se skrýval předmět, který hledali profesor s generálem. Hrot kopí!
Nebo už blázním? Nenechal jsem se ovlivnit jedním šíleným profesorem a jedním šíleným generálem? Jak to říkal profesor na přednášce? Výzkumníci rozmlouvali s bytostí uvnitř Stonehenge ve stavu mezi spánkem a bděním. Františka také měla vidění, teď i před tím.
Nasadil si na krk torques a pokusil se uvolnit, dostat se do stavu v polospánku. Jenže opravdu usnul.
6.
Telefon zadrnčel snad desetkrát. Pavel se konečně probral ze spánku, oblečený v džínách, tričku i parkeru. Telefon pořád zvonil. Zvedl sluchátko: „Prosím?"
„To je byt inženýra Mičana? Můžeme mluvit s paní Mičanovou?"
„Maminka je v Německu," polkl Pavel.
„Ah tak. Vy jste zřejmě syn? Tady je Bratislava, konzulát České republiky. S politováním vám musíme sdělit, že váš otec zahynul při nepokojích…"
Pavel pustil sluchátko a upřeně se zadíval na stěnu. Otec? Otec je mrtvý? Vysoký muž v khaki parkeru, který s ním pouštěl draka a jezdil na Křivoklát? Ale ten je pryč už dávno!
Nejvíce ho zneklidnilo, že vlastně nic necítí. Žádná lítost. Žádný smutek. Muž ve fialovém saku mu byl lhostejný.
V náhlém záchvatu vzteku shrábl telefon ze stolku a mrštil jím o zeď. „Vykašlal ses na mě!" zaječel.
Rozbitím telefonu jako by vybil veškerou energii. Strčil do mikrovlnky další pizzu a bezmyšlenkovitě zapnul televizi. Rozmazané snímky vrtulníků, uhánějících nízko nad terénem. Záběry natočené infrakamerou: obrněné čluny invazních jednotek se pod těžkou palbou probíjejí přes Dunaj. Zpráva pro řidiče: většina přechodů s Rakouskem a Německem je uzavřena. Vozidla se zvláštním povolením německého a rakouského konzulátu mohou použít následující hraniční přechody. Projev českého premiéra, pronesený ve sněmovně v půl šesté ráno: zatím nejsou žádné důvody k panice. Situace za naší východní hranicí je velmi vážná, ale máme jistotu, že nepokoje nepřekročí řeku Moravu. V armádě byl vyhlášen první stupeň bojové pohotovosti. Občané nechť se odeberou do zaměstnání. Předpověď počasí: jasno, pěkně a teplo.
Byl čas sbalit se a jít do školy. Místo toho jen sundal z krku torques a nacpal ho do kapsy. Na ulicích nepozoroval žádný neklid. Teď, krátce před osmou, byla už většina pilných úředníků v zaměstnání. V metru opadla ranní špička a ti, kteří tam četli noviny, je měli otevřené na sportovních stránkách. Nikoho nezajímalo, že během dvou tří dnů sem dopadne šest taktických jaderných hlavic a to ještě v nejlepším případě.
V poklidu pondělního rána mu tahle představa připadala absurdní. Ale to, že otec vyjel za hlubokého míru obchodovat, vydělávat peníze a tam ho jen tak mimochodem zabili ve válce, která se rozhořela přes noc – to není absurdní?
Detonátor. Plukovník i profesor hledají detonátor a tím je svaté kopí. Plukovník i profesor jsou sympatičtí, vzdělaní a inteligentní lidé, není důvod mít je za blázny. On, Pavel, ví, kde detonátor je, včera ho viděl ve stavu mezi spánkem a bděním. Takové svaté kopí má určitě nějakou tuhletu… auru. Není nic jednoduššího, než spojit se s profesorem a říct mu to.
U zadního traktu muzea stály tři oplachtované, khaki natřené véesky a jeden džípoidní teréňák. Kolem postávalo pár

vojáčků. Na rozdíl od poklidných lidiček v metru byli tihle vybaveni do boje – kšíry s malou polní, přes prsa řemeny gázmasek a samopalů, na opascích zásobníky. Pavla zamrazilo.
Mezi vojáky prošel starší člověk v ošoupaném konvenčním obleku, vyklepal na číselníku kód, bzučák stiskl západku a dveře se otevřely. Nebylo zamčeno! Stačí znát kód!
Po chvíli úvah vymyslel plán. Zašel o tři ulice dál do papírnictví a požádal o nůžky, průhlednou lepicí pásku, opravný lak a černý popisovač. Prodavačky se bavily mezi sebou o nějaké své známé. Má už chlapa? ptala se jedna.
Na lavičce v parku rozlepil jmenovku Františky Jankové. Upravit ji na mužské jméno nebyl pro něj, zručného průmyslováka, žádný problém. Vrátil se k zadnímu vchodu muzea a vyklepal kód. Ozval se bzučák.
„Hej! Kam jdete!“ chytil ho za rameno jeden z vojáků. Z toho, že mu vykal, byla zřejmá celá vážnost situace. Pavel mu ukázal jmenovku, kterou chytře vytáhl z kapsy teprve teď. „Mám tam práci!“ Vojáček kývl, ustoupil a Pavel znovu vyklepal kód. Dveře se otevřely a on vešel dovnitř.
Zdálo se, že profesor i generál jsou oněmi tonoucími, kteří se chytají pověstného stébla. Také je nejspíš napadlo pátrat na nejsnáze přístupném místě. Dveře depozitáře byly dokořán a hemžilo se v nich asi dvacet mladých lidí, většinou vojáků, ale sem tam i nějaký ten civil. Pavel vešel do depozitáře a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Vojáci – to byli kluci jen o rok starší, než byl on sám, a práce, kterou tady prováděli, je viditelně nezajímala. Nešetrně třískali bednami, které přenášeli sem a tam, co chvíli si na ně sedli a nic si nedělali ze vzteklých výtek civilů. Jakousi autoritu u nich měl jen poddůstojník s distinkcemi četaře, vytáhlý, asi pětadvacetiletý hoch v nepadnoucích maskáčích s očima skrytýma za silnými skly brýlí.
Dva rozcuchaní vojáci se všemi sekundárními znaky mazáků právě přemísťovali velikou bednu. Vypadla jim, práskla na podlahu a obsah – keramické střepy, uložené v dřevěných hoblinách – se rozsypal. Brýlatý četař se rozeřval: „Nekolný, vy hovado, zacházejte s tím slušně, ty věci mají mnohem větší cenu než všechny zasraný fordy, který jste v civilu prodal. Ještě jednou s tím třísknete o zem a přísahám bohu, že vás zastřelím! Je výjimečnej stav, já vás klidně můžu zastřelit a nic se mi nestane, už chápete? Tak se seberte a dělejte, co máte nařízeno, a vy ostatní taky!“
Pavel chvíli čekal a pak k četaři přistoupil: „Prosím vás, najdu tady profesora Holzbacha?“
„Není tady,“ utrhl se četař.
„Já pro něj mám něco důležitého!“
„Tak tu počkejte – on se tady kolem poledne zastaví.“
Tím to bylo odbyté. Pavel vyšel z depozitáře na chodbu a zkusmo zaklepal na několikerý dveře, aby se optal někoho příčetnějšího. Nikde nikdo. Dveře jednoho kabinetu byly otevřené, vešel dovnitř a rozhlédl se po vysokých přeplněných registraturách. Za masivním stolem uviděl solidní dřevěnou židli s vyrudlým polstrováním. Posadil se do ní, vyhrnul si rukávy parkera a opřel lokty o opěradlo. Zadíval se na hromadu věcí na stole – papíry, kusy nějaké keramiky, veliký předpotopní ventilátor. Nevěděl, co dál.
Po chvíli se z chodby ozval jiný řev, basový a profesionální. Pavel si jako jeho autora dobře dokázal představit brunátného tlustého čtyřicátníka: „Četaři Kalino! Okamžitě se přestaňte hrabat tady v těch krámech! Přebírám velení – shromážděte četu a nechte ji nastoupit do vozů! Odjezd je během pěti minut!“
„Tenhle úkol nám přidělil generál Kulhavý osobně!“ statečně odporoval četař. „Je to priorita číslo jedna!“
„Kašlu na Kulhavého, rozumíte? To si zodpovím sám! Teď jsem tady já a já budu velet! Nechte si svý kecy, nebo to vezmu jako vzpouru! Nebudu se s vámi srát, Kalina! Prostě vás zastřelím!“
Povely, dupot nohou vzhůru po schodech a pak uvnitř budovy zase dolů. Zvuky od zadního vchodu – chrochtání startovaných motorů. Pak už jen ticho a bzučení osamělé mouchy, která tu ve zdraví přečkala zimu.
Mám celé muzeum pro sebe, pochopil Pavel. Najdu, co potřebuju. Ale kde?
Vzpomněl si na sobotní přednášku: jakým způsobem se uvést do polobdělého stavu. Natáhl ukazovák, dotkl se ramene větráku a roztočil je. Hřídel byla dobře namazaná, lopatky se daly do pohybu. Přendal ventilátor na hromadu papírů tak, aby měl jeho tělo mezi očima a oknem. Znovu ho roztočil.
Světlo – stín – světlo – stín. Vydrželo to asi minutu. Znovu se natáhl a roztočil lopatky, tentokrát rychleji – lopatky se slily do jediné šedé hmoty, což asi nebylo ono. Teprve po minutě zpomalily do režimu světlostín.
Zkoušel to znovu. Věděl, že se musí naprosto uvolnit, ale nedařilo se mu to. Vždy, když se už už dostával do transu, se větrák zastavil. Nevzdával se. Roztočil vrtuli, opřel se, pozoroval vířící lopatky. A znova. Pomaličku se propracovával do stavu, který prožíval při hraní počítačových her.
A pak – pak se mu to podařilo: jezdci, oblečení v kůži pobité železem a nad nimi vlaje praporec.
Chci znát to místo! řekl v duchu.
Pole pokryté mrtvolami mužů i koní. To místo!
A náhle to měl. Stále ještě v tranzu se zvedl a vrátil se do depozitáře. Bez povšimnutí prošel kolem dvou studentů, kteří urovnávali rozsypané střepy, a sehnul se pro páčidlo, které tu zbylo po vojácích. Odšoupal nějaké bedny, až u stěny stál dřevěný kontejner, který před sto lety sloužil pro přepravu zásilek po železnici. Vylomil z jeho boku dvě prkna, do otvoru zastrčil ruku až po loket. Slyšel to: hluboké hučení houuu houu houu. Sláblo a sílilo jako při hře přihořívá – hoří.
Zašmátral v dutině a podle skrytých vibrací našel lepenkovou krabici. Vytáhl ji – zdála se mu stará snad sto let.
Vysypal její obsah na podlahu: mince, železná rukavice, kus drátěné košile. Vrhací sekerka. Podlouhlé, zčernalé železo.
Sevřel ho v pěsti: slabě pulzovalo.
„Hej! Co tady děláš!“ ozvalo se pět kroků od něj. Stál tam četař Kalina, právě rozepínal pouzdro na pistoli.
„Mám to, co chcete!“ vyhrkl Pavel. „Kopí!“
Četař už měl pistoli venku a hledal, kde se natahuje závěr, při výcviku zřejmě nedával pozor. Pavel sebou smýkl a praštil ho železem přes předloktí. Pistole klepla o podlahu a četař zavyl bolestí.
Pavel sebral pistoli. „Tak bacha,“ řekl.

„Zlomils mi pazouru!“ obvinil ho četař.
„Hele, mám to!“ zašermoval mu Pavel před brýlemi železem. „To je to, co chce profesor i generál.“ Uvědomil si, že zvuky i pulzování ustaly. Jako by to bylo docela obyčejné železo.
„Ukaž?“ podíval se konečně Kalina. „Co myslíš, že máš? Kus šrotu! Tohle vůbec není raně slovanská práce. Germánský rádlo!“
„Je to ono,“ trval Pavel na svém. „Hele, mám tvoji pistoli, nevšiml sis? Jestli s ní teď zmizím, tak tě zastřelí za ztrátu zbraně,“ řekl s neochvějnou logikou.
„No dobře. Tak co chceš?“
„Kde je profesor a generál?“
„Generál? Myslíš Kulhavý? Ten je u hory, roztahuje tam ty věci z Thorova kladiva. Profesor je nejspíš s ním. Říkal, že se tu kolem poledne staví, ale teď už se do města nepropasíruje.“
„Zavezeš mě za nima! Já se s nima znám, věř mi, mám opravdu tu věc, kterou chtějí. Hele, já jsem Pavel,“ natáhl k němu pravici.
Četař Kalina rezignovaně zažíral na jeho ruku a ani se jí nedotkl. Pokrčil rameny. „Vypadneme. Ať jsme odsud co nejdál.“
U zadního traktu stál onen džípoid, Kalina se bez okolků napáskoval na sedadlo řidiče a jen si ještě bolestínsky zamnul pohmožděné předloktí. Pavel si sedl vedle něho, do náprsní kapsy zasunul kopí, byla sice hluboká, ale hrot mu čouhal až nad rameno. Pistoli přikryl cípem parkera. Doufal, že ve svém zeleném kabátě vypadá jako příslušník armády – účes na to měl.
„Mám tvoji pistoli, tak bacha,“ upozornil znova Kalinu.
„Magistrála je beznadějně ucpaná,“ řekl Kalina, „Tam už jsem byl. Pět hromadnejch havárek. Ty jsi Pražák? Tak mě budeš navigovat. Tamhle v kapse jsou mapy.“
Pavel si ani neuvědomil, kolik času strávil experimenty s ventilátorem. Bylo už po poledni a město, po ránu tak pokojné, zešílelo. Ulice ucpané troubícími auty. Obchody s potravinami obklopené hrozny vzteklých, vyděšených a strkajících se lidí. Magistrála zablokovaná konvojem vojenských nákladňáků. Kalina se vyklonil z okénka a řval tak dlouho, až jeden řidič se svou obludou neochotně couvl a džíp se probil alespoň napříč magistrálou.
Pasírovali se zácpami v ulicích a dopravní kolaps je vystrkával na sever. Pavel kibicoval a pokoušel se najít únikovou cestu z města. Kalina sprostě klel, zběsile řadil, prudce vyrážel, brzdil. Využíval všechny možnosti vozu – krátil si cestu přes parčíky, refýže, čelním štítem rozrážel slabší osobáky. Šílenství. Šílenství horší než Quake, Blood i Ultra-DOOM. Ale mělo to stejné účinky – naprostá ztráta orientace v čase i prostoru.
Vydrancované obchody. Požáry. Nad městem nízko přelétly dvě stíhačky se staženými motory, pak prudce akcelerovaly a tlaková vlna vyrazila okna v horních patrech. Na chodník se snesl skleněný déšť. Kalina se dostal do jakési bojové euforie. „Smíchovu a Libni, těm se radši vyhni!“ zazpíval pojednou. Uprostřed ulice si udělala slavnost početná cikánská komunita – vytáhli nábytek, stoly obložili kořistí z vyrabovaných obchodů a zbytek použili pro živení velkých ohňů. Hráli na kytary a ječeli.
Kalina dupl na brzdu a jen tiše zíral. Jakýsi šílenec v bavoráku ho objel myškou a zabořil čenich svého vozu přímo do středu cikánské veselice. Za ním se do vzniklé uličky zanořil barevný had dalších vozidel.
„Kurva!“ zaječel Kalina, protůroval motor a vrhl se do proudu přes střepy, rozbité stoly a stěnu z plamenů.
Probili se na okraj města a Kalina otočil čelní masku džípoida do pole se vzrostlým osením. Zapnul náhon na všechny čtyři kola, až kolem vysoko stříkala vlhká zem. Pryč! Pryč!
Za polem byl les a uvnitř lesa okreska. Vydali se po ní, v nejbližší vesnici se zorientovali v mapě a našli správný směr. To je uklidnilo. Zběsilý útěk z města je sblížil, koneckonců – oběma šlo o tutéž věc.
„Ty,“ řekl Kalina, „vzadu mám v chlebníku vodu a jídlo. Dej mi napít a namaž mi chleba, sám si vezmi taky. Zkurvená Praha!“
„A ty seš odkud?“ zeptal se pak Pavel, zatímco žvýkali chleba namazaný vepřovou paštikou.
„Ze severu. Loni jsem dokončil fakultu, diplomku jsem dělal u profesora Holzbacha. Na podzim jsem narukoval. Včera večer mě profesor vytáhl přes generála Kulhavého pro tuhle operaci.“
„Proč zrovna tebe?“
„Byl jsem na STONEHENGE 2000. Jako zahraniční student, chápeš?“
„Jak se jmenuje tahle operace?“
Kalina po něm loupl očima. „Kdo kurva seš? Říkal jsi, že všechno víš! Ta operace má krycí název Svaté kopí! Jestli si ze mne budeš dělat srandu, tak ti rovnou jednu trhnu! Já jsem na Stonehenge byl, rozumíš? Já Holzbachovi i Kulhavému věřím!“
„Já jim věřím taky,“ zašeptal Pavel.
„Hele,“ zaradoval se Kalina. „Jsme tři kiláky od Vlašimi.“
Asi sto metrů před nimi vyvstaly dvě postavy v maskáčích se samopaly na prsou, jedna z nich dávala znamení, ať džíp zastaví. „Patrola,“ zasykl Kalina. „Skrč se. Já to s nima vyřídím.“
Pavel se nacpal pod sedadlo a čekal, co se bude dít. Kalina zabrzdil, vytočil okénko a zeptal se: „Děje se něco?“
„Vaše doklady! Cestovní příkaz, zařazení, vojenskou knížku. A vystupte si z vozu!“
„Jo, hned to bude,“ hrabal se Kalina ven. Snad vystoupil i proto, aby strážný nenakoukl dovnitř a neobjevil Pavla.
„Doklady mám tady vzadu…“
Vzduch roztrhla dávka ze samopalu a vzápětí nadšený jekot: „Koupil to, kámo, je po něm!“
Pavel tichounce otevřel dveře a vykulil se ven. Mezi zemí a spodkem vozu zahlédl Kalinu – ležel naznak, hrudník rozervaný kulkami, brýle mu odlétly daleko stranou.

„Do prdele, to je přesně ten auťák, kterej potřebujem! Koukni do těch papírů, jestli je tam tankovací karta – potřebujeme spoustu šťávy. Hele, vole – druhý dveře jsou otevřený! Bacha! Já ti říkal, že vedle něj ještě někdo seděl!“
Pažba Kalinovy pistole vklouzla Pavlovi do dlaně. Natáhnout, jak ho to učil Franz: cvak. Odjistit. Postavil se na nohy: prásk! „Vy svině!“ Prásk!
Nikdy netušil, že je to tak snadné. Prvnímu z útočníků rozcákla kulka hlavu, ten měl vystaráno. Druhému narazila do hrudníku a odhodila ho stranou. Převracel se a snažil se zjistit, co se to s ním stalo. Pavel zahodil pistoli a utíkal pryč.
O půl hodiny později doběhl do Vlašimi. Městečko bylo prázdné, vylidněné. Stmívalo se a za okny zářily barvy televizních obrazovek. U náměstí svítila výkladní skříň malého obchůdku. Vešel dovnitř a rozhlédl se – prázdné, vybílené regály. V koutě seděl na židli apatický starý muž.
„Prosím vás, máte něco k jídlu?“ zeptal se Pavel.
Stařec sáhl na regál za židlí a hodil na pult patery sušenky: „Tohle je tak hnusný, že to nikdo nechtěl.“
„A něco k pití?“
Stařec vytáhl zpod pultu prázdnou láhev od Dobré vody a odšoural se s ní do přístěnku, kde byl otevřenými dveřmi vidět kohoutek s umyvadlem. Natočil vodu, zazátkoval a podal Pavlovi: „Vida, voda ještě teče,“ řekl udiveně. Zavrtěl hlavou, když mu Pavel podal jednu ze svých stokorun. Zdálo se, že pamatuje ještě první světovou, a tak tuší, co přijde.
Pavel si nacpal všechen ten proviant do kapes. Na mapě na náměstí si našel, kudy se jde na Blaník: po červené turistické značce. Byla už skoro tma.
Šel dál. Toho dne došel ještě do obce jménem Kondrac, a tam pochopil, ve tmě nemá šanci najít správnou cestu. Pouliční osvětlení nesvítilo. V záři hvězd našel otevřený přístřešek autobusové zastávky, sedl si tam na lavičku, zapnul si parkera až ke krku a přes hlavu natáhl kapuci. Pokusil se usnout.
7.
Strávil neklidnou noc – nervy měl napjaté a roztřásal ho noční chlad. Snad mu i kopí vysílalo do snů své vize, nevěděl. Svítat začalo někdy kolem čtvrté. Vstal a šel.
Zlověstná masa hory Velký Blaník vyvstala přímo před ním. Turistická cesta se vinula bukovo–jedlovým lesem a ostře stoupala. Vzdušná vlhkost kondenzovala v rosu, srážela se v mlhu. Scenérie jako připravená pro čaroděje Merlina!
Na temeni hory obhlédl dvojitou řadu kamenných valů, v mlze zahlédl rozhlednu ve tvaru husitské hlásky. Chvíli čekal v rozvalinách, ale nic se nestalo. Šel dál, teď už dolů svahem.
Pak zaslechl hučení a ucítil vibrace. Byly to stejné vjemy, jako když v polospánku hledal v muzeu kopí. Ano, ty samé frekvence. Do chodidel mu probíjel slabý elektrický proud. Mezi stromy zahlédl ledabyle zamaskované náklaďáky.
„Stůj!“ vyštěkl kdosi opodál. Kovový zvuk natahovaných závěrů. Zdvihl ruce nad hlavu.
Z boku se k němu blížil voják v maskáčích a mířil na něj samopalem.
„Jdu za generálem Kulhavým,“ řekl Pavel co nejhlasitěji. „Mám hrot kopí!“ vykřikl.
„Co se to tady děje?“ ozval se z mlhy kultivovaný hlas. Blýskly se zlaté brýle a vzápětí se dostavil profesor Holzbach osobně. Obličej měl povadlý, přes trojdílný oblek přehozené maskáčové kongo. „Co je to za člověka?“ zeptal se.
„Narušitel,“ zazněla odpověď.
„Mám pro vás kopí, profesore,“ vykřikl Pavel zoufale. Profesor došel až k němu. „Jak jste se sem dostal, človíčku?“
„Přes kopec,“ vyhrkl Pavel. „Po turistické značce.“
„Turista!“ vyprskl profesor. „Generále, kde jste! No to mě podržte! Necháte obklíčit horu do půlkilometrové hloubky, ale zapomenete si krýt záda.“
Mlha klesala, nad korunami stromů se objevilo modré nebe. Pavel zaslechl slaboučké pufání elektrocentrál a pochopil, co je zdrojem těch vibrací: velké elektrody, zabodnuté do země. Mezi stromy se zahemžily postavy, jednou z nich byl generál Kulhavý v polní uniformě – štíhlý a elegantní jako vždy, svěží i po probdělé noci. „Co se děje?“ houkl.
„Tady ten hoch prošel vašimi strážemi,“ vysvětlil mu profesor. „Jako by byl duch. Říká, že přinesl detonátor: svaté kopí. Ukažte, chlapče,“ vzal si od Pavla artefakt. „Hm, hrot kopí to je, ale rozhodně ne slovanský. Podle všeho doba laténská.“ Hlas mu nepatrně zadrhl. „Tady to máte, generále.“
„Co to znamená? Co s tím mám udělat?“
„Co já vím? Nejspíš to zapíchněte do země, ne?“
Generál poklekl a rázným pohybem vetkl železo do země. Nestalo se nic. Čekali.
„Není to k ničemu, vážený pane, stejně tak můžeme vyvolávat z rybníku vodníka,“ podotkl profesor.
„Generále!“ křikl od štábního vozidla jakýsi vojáček. „Generále! Volá štáb! První eses dvacítka pronikla na naše území.“
„Řekl bych, že ji spojenci sestřelí někde nad Plzní,“ pokrčil rameny generál. „Do ostatních se už budou strefovat pokud možno nad Moravou.“
Muž v hodnosti poručíka zamával mapou. „Za deset minut ji můžeme vidět osobně, generále. Poletí přímo nad námi. Stačí vyjít z lesa.“
„Tak to za to stojí,“ kývl generál. „Jdeme.“
Vojenská disciplína se rozpadla na střepy. Velitelský prapor se rázem změnil v houf školáků, dychtivě očekávajících ohňostroj.
Konec byl blízko. Pohnuli se ven z lesa na parkoviště plné vojenské techniky, pak dál do pole. Pavel šel s nimi. S hlavami zvrácenými k modré obloze čekali, poručík s mapou štěkal do vysílačky dotazy a upřesňoval místo, odkud raketa vyletí.
„Vidíte? Támhle! Támhle!“
Pohybovala se zdánlivě pomaličku a zůstával za ní bílý proužek kondenzovaných plynů. Vypadala jako docela obyčejná stíhačka.
Pak Pavel sklopil oči a uviděl, že z lesa vyjeli jezdci.

Rytíři? Ne, vůbec ne. Podobali se přízrakům.
Bylo jich asi patnáct a vesměs byli oblečení ve zbroji z bronzových plátů, puklic a šupin, přinýtovaných na kožených kazajkách. Dobrá třetina z nich měla obličej namalovaný na bílo, vlasy slepené tukem a trčící vzhůru jako ježci bodliny. Ostatní měli na tvářích ornamentální tetování. Vyzbrojeni byli štíty, kopími a meči se zvlněnými čepelemi a tupými špicemi.
Jedno měli společné: byli robustní a obrovští. Každý z nich mohl mít dva a půl metru výšky. Jejich koně měly podobné nadnormativní rozměry.
Už je viděli všichni: generál, profesor, vojáci. Vůdcem přízraků byl obr s rozpuštěnými vlasy, jednu tvář měl pomalovanou modře, na těle měl šupinovou zbroj a přes ramena přehozený medvědí kožich. Dovedl svého koně k plukovníkovi – kůň měl náhrdelník z lidských lebek.
„Va ya-ca qest?“ zeptal se. Výškový rozdíl mezi jeho očima a očima generála byl zhruba dva metry.
Generál němě ukázal na čáru na obloze. Jeden z jezdců za vůdcem se ušklíbl, sáhl do pouzdra, z kterého trčelo několik ratišť. Vybral jeden z oštěpů, potěžkal ho a zdánlivě bez míření mrštil vzhůru. Eses dvacítka s bílým chvostem letěla dál. A pak, najednou, zmizela. Byla pryč.
„Počítal jsem to,“ zachraptěl tiše generál. „Letěl rychlostí světla.“
Ta tichá věta stačila. Obr s modrou tváří se rozkřičel nesrozumitelným dialektem, burácel jako hrom.
„My jsme hrozně rádi, že nám pomáháte,“ snažil se ho přerušit generál, „ale těch raket poletí ještě pět nebo šest. A pak přijde pozemní útok!“
Obr dokřičel, pokrčil rameny, odplivl si velikou žlutou slinu. Otočil koně, přičemž jen tak mimochodem převalil nákladní tatru. Mávl a přízraky rovněž otočily koně, nejdřív nabok a pak čelem vzad. Líným tempem se vracely k Blaníku.
„Co se stalo?“ zasípěl generál.
„Žádné svatováclavské vojsko, vážený pane,“ vybuchl profesor. „Pochopil jsem to, už když jsem viděl to kopí. Tamty rozvaliny nahoře jsou zbytky keltského oppida. Pověsti o vojscích, spících uvnitř hor, mají keltský původ. Tohle jsou keltské přízraky! Vykašlou se na nás, protože my nejsme Keltové!“
„Generále!“ zaječel Pavel. „Já mám ještě něco! Tohle! Dejte si to na krk!“ vytáhl z náprsní kapsy pomačkaný torques.
Profesor zdvihl obočí: „No vážně, tohle by mohlo opravdu pomoci! Hochu, vy jste hotový Ježíšek! Ukažte, generále, pomůžu vám to nasadit.“
Pavel už běžel za velitelem přízraků, povyskočil a pověsil se mu na třmen: „Támhle! Podívejte se tam!“
Přízrak po něm zlobně napřáhl obrněnou pěst, ale přece jen se ohlédl. Uviděl torques kolem generálova krku.
Vyrazil z hrdla výkřik, podobající se havranímu zakrákání. Jezdci se v kožešinových sedlech napřímili. Pak křičel úsečné povely na své bojovníky i na generála.
„Trochu mu rozumím, ta řeč je podobná bretonštině, generále,“ vysvětloval profesor. „Říká, že máte dělat, co umíte, a oni že taky udělají, co umějí.“
Generál ožil. Kývl na souhlas a rozkřičel se podobně jako předtím přízrak s modrou tváří. Příkazníci se zahemžili sem a tam, radisté si zapisovali depeše. Motory vojenských vozů se rozeřvaly.
8.
Po půlhodině neuvěřitelného zmatku se parkoviště vyprázdnilo, zbyl na něm jen profesor a Pavel.
„Řeknu vám, hochu,“ řekl profesor, „věřil jsem tomu od začátku, ale to, co se stalo, mne opravdu překvapilo. Vaše jméno bude v učebnicích – pokud se vůbec ještě nějaké učebnice budou tisknout. Byli jsme první, ale dalším se to podaří zítra, pozítří. Válka všechno urychlí. Všichni budou chtít mít na své straně legendy. Za měsíc už bude svět jiný. Možná zajímavější.“
„Já jsem Pavel,“ natáhl Pavel zkusmo věčně odmítanou pravici.
„Lumír Holzbach,“ chopil se jí profesor. „Velmi mne těší.“
Z lesa vyšel na parkoviště jelen, parohy měl jako houštinu přerostlých věšáků. Očichal louži vyteklého oleje, popošel kus dál do rychle vyrostlé jarní trávy, sklonil se a začal se pást. Mezi lopatkami mu seděla vybledlá, vlasatá bytůstka.